НАВЕССА АЛЛЕН

ГРА ПОЧАЛАСЯ

РОМАН ІЗ ЦИКЛУ «У ТЕМРЯВІ»

НАВЕССА АЛЛЕН

Гра почалася

Game On

Переклад з англійської

Переклад українською виконано за допомогою Claude (Anthropic), за єдиним глосарієм імен і термінів на всю книгу, з автоматичною перевіркою кожного розділу.

Редагування: редактор Readcraft.

Оригінал: Game On, Navessa Allen.

Права на оригінальний твір належать авторці та видавцю оригіналу. Цей переклад неофіційний і призначений для особистого читання.

Readcraft, 2026. readcraft.fyi

Розділ 1

Тайлер

МІЛЬЙОН ДОЛАРІВ. ОСТІЛЬКИ Я міг сьогодні заробити, якщо вечірка так і триватиме.

Я досі не йняв віри, що все вдалося. Тижні планування, десятки тисяч витрат і незліченні порушені закони: усе заради того, щоб влаштувати приватний азартний вечір із високими ставками на борту покинутого вантажного судна, що гнило в старому порту. Це було останнє місце, де хтось став би шукати надексклюзивну вечірку для міської еліти, тому воно й було ідеальним.

З натовпу долинув гучний вигук. Усі були в масках, щоб зберегти анонімність, навіть персонал, але я, як церемоніймейстер, знав, хто є хто. Я обернувся й побачив білявку в червоній бальній сукні, що підстрибнула від радості. Мабуть, вона зірвала куш, а це добре і для неї, і для мене.

Як букмекер, що влаштовував цей невеличкий раут, я забирав десять відсотків усіх виграшів. І хоч мільйон доларів *здається* великою сумою, після всіх хабарів і виплат мені пощастить, якщо чистими залишиться третина, і більшість її піде на наступний ігровий вечір.

Але воно того варте. Справжні гроші, зрештою, робилися на відсотках. Коли комусь із гравців не вистачало коштів, ми, заклад, люб'язно надавали їм змогу грати далі. За певну плату, звісно. Вона була досить малою, щоб привабити, ніби гачок

рибалки, що чіплявся за довірливих. І лише коли люди ковтали наживку, вони розуміли, як швидко росте ця плата, якщо вчасно нам не повертати.

Мій погляд ковзнув по решті зали, просторої камери, що колись була вантажним відсіком. Тепер там стояло понад два десятки столів: одні, застелені білою скатертиною, вгиналися від блюд вишуканих страв, навколо інших юрмилися гравці в дизайнерських сукнях і костюмах. Уздовж дальньої стіни був бар, і офіціанти ходили туди й назад, розносячи гостям найдорожчі коктейлі. З люстр лилося м'яке світло, відблискуючи на коштовностях і келихах із шампанським так, що все скидалося на сон.

Я зітхнув, думаючи про війну на перевершення, яку вів сам із собою.

Сьогодні був тріумф, вечірка, що перекриває всі вечірки. Але наступного разу доведеться придумати щось ще краще, ще несподіваніше й захопливіше. Мої вечірки *мусили* лишатися найнеуловимішою і найбажанішою розвагою в цьому місті. Багаті, як я зрозумів, дуже нагадують розбалуваних дітей, яких легко відвернути останньою блискучою цяцькою, і щоб вони й далі рвалися на місце за моїми столами, треба було чимало.

А коли подумати, усе починалося в моєму гуртожитку. Я був голодранцем-студентом, що вчився на двох спеціальностях, фінанси й бізнес, і шукав способу підзаробити на навчання, щоб не вилетіти. Мені завжди добре давалися цифри й упізнавання закономірностей, тож карти давалися легко. Мій мозок *знав* інстинктивно, які з них ще лишилися в колоді, і мені не треба було їх навмисно рахувати.

Спершу мої покерні вечори були маленькі: лише я і той, кого я вмовив зіграти. Більшість не лишалися після того, як

раз у раз мені програвали, і я думав, що мені кінець і що мій спосіб заробітку скінчиться, не встигнувши початися. Але потім пішли чутки, що мене не перемогти, і невдовзі кожен самопроголошений покерний профі й математичний геній рвався на ці ігри, і мені вистачало готівки, щоб відігнати фінансову паніку.

Курс підприємництва заронив думку, що за столом, а не *перед* ним можна заробляти стабільніше, тобто керувати іграми як бізнесом. Я відкрив двері для гравців будь-якого рівня, від досвідчених до новачків, що пробували щастя вперше. А тоді сталося одразу дві речі: студенти дізналися, що мій найкращий друг Джош, син знаменитого серійного вбивці, а викладачі пронюхали про мої ігри. Тож ми переїхали до міста, щоб почати з нуля. Я перевівся до іншого університету, а Джош кинув навчання й став професійним хакером, бо програмував краще за всіх своїх професорів і їм уже не було чого його навчити.

Я покинув ігри, закінчив останній курс і після випуску пішов у корпоративні фінанси. Але мені вистачило року, щоб зрозуміти, що я це ненавиджу. Ненавидів одягати костюм і йти працювати з купою довбнів, що сприймали *Вовка з Волл-стріт* як інструкцію. Ненавидів стартову зарплату, якої ледве вистачало на життя, бо я *знав*, що існують кращі (і легші) способи заробляти. До того ж було нудно до смерті. Жодних викликів. А мій бос був довбаним ідіотом, що отримав посаду по блату, а не за заслуги, ще одне нагадування, чому я завжди ненавидів багатіїв. Звільнення дозволило мені повернутися до старих звичок. Я почав новий покерний вечір і відбудовував його з нуля. Цього разу я дозволив собі мислити ширше.

Я не просто хотів заробити. Я мав мету: помсту. Ціль, до якої йшов. Кожна гра просувала мої плани, а сьогодні, зокрема, було величезним кроком уперед на шляху до *нього*.

Ще один вигук долинув зі столу, де грали в блекджек. Цього разу виграв торговець мистецтвом. Ліворуч від нього заздрісно дивився керуючий хедж-фонду. Праворуч кримінальний авторитет дружньо ляснув його по спині на знак вітання. Я відвів погляд і поправив маску. Вона була чорна, прикрашена зеленими каменями й зліплена так, щоб нагадувати диявола, із грізними прорізами для очей і викривленими рогами. Можливо, це було занадто, але, оскільки мене не раз називали втіленням диявола, я вирішив, що цей символ слугуватиме чудовим нагадуванням моїм клієнтам, що зв'язуватися зі мною нерозумно.

Я знову поправив маску й попрямував до трьох покерних столів біля корабельного котла. За середнім, спиною до мене, сидів двадцятирічний хлопчисько, якому тут нічого було робити.

Блейк Маккормік.

Він був спадкоємцем одного з найбільших статків у місті. Я посадив його за стіл із найкращими гравцями серед присутніх і, якщо все йшло за планом, бармени його вже напоїли. Я також доручив його дилерові повідомити Блейкові, що, коли той вийде за ліміт і закінчаться гроші, заклад охоче позичить йому ще.

Ми з дилером зустрілися поглядами, і той ледь помітно кивнув на знак підтвердження.

Я усміхнувся. Хлопчисько вже накопичував борг, а ніч ще була молода. Хтозна, скільки він мені заборгує до її кінця? Півмільйона? Більше? Яка б не була сума, цей борг я цілком збирався використати.

Бо в Блейка була старша сестра, що зробила б абсолютно все, аби його захистити, і вона мала стати моїм входом. Моїм засобом досягти мети. *Вона* мала привести мене просто до ньо-

го. До мого батька. До людини, заради якої я переїхав до цього міста. До людини, яку я переїхав сюди знищити.

До *зустрічі*, *Стелло*, подумав я, усміхаючись собі, а натовп знову вибухнув вигуками.

Це уривок. Повна книга у форматах EPUB і PDF:
readcraft.fyi/uk/books/game-on/